

# ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —  
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

**БРОЙ 39.** У Новоме Саду, 21. Октобра 1860. **ГОД. III**

## Символъ вере.

Лекція Друга.\*)

а.

И во єдинаго Гда Исуса Христа сына Божіа єди-  
нороднаго, — иже ѿ Отца рожденаго прежде всѣхъ вѣкз. —  
Веруемъ у єднога Господа Исуса Христа сына Божія,  
єднороднаго, — єдинца, — одъ Отца рођенога пређе  
свію векова.

О коме се говори у овомъ другомъ члану вере?  
Кое е лице свете Троице Богъ Сынъ? Зашто се на-  
зива друго лице Божіе Сыномъ? (Зато што се рађа  
одъ Бога Отца пређе свію векова.) Зашто се назива  
Сынъ Божій Господъ? Како се іоштъ назива друго  
лице св. Троице? Шта значи име Исусъ? Шта значи  
речь Христосъ? Како се іоштъ назива Исусъ Хри-  
стосъ? (Слово Божіе, Богъ Слово).

Зашто се назива Сынъ Божій єдинородный? —  
Кажи ми шта све знашъ изъ Библичне повѣсти о Ии-  
сусу Христу? Изброй све молитве у којима се Исусъ  
Христосъ споминъ? Кажи ми єдну црквену песму у  
коіой се Исусъ Христосъ назива єдинороднымъ сы-  
номъ Божіимъ. Кои ми Псалтираць зна казати у коме

\*) Ова се лекція, по смислу прописанаго у Шк. Листу год. I. бр.  
10 поделєна часова на двапутъ има предавати, зато е и овде  
на двоє разделѣна.

се Еванђелію говори о превечномъ рођенію Христовомъ? (Въ началѣ бѣ Слово, и Слово бѣ къ Богу и Богъ бѣ Слово). Кадъ се чита то св. Еванђеліе? Зашто се башъ на Ускрѣсъ чита Еванђеліе о превечномъ рођенію Бога Слова? (Зато ерѣ се на тай данъ осимъ Воскресенія Христоваго праздуе и божественно рођенъ сына Божіега одъ Бога Отца. — Како се живописуе Сынъ Божій на икони св. Троице? С' коє стране седи до Бога Отца? —

6.

Свѣта ѿ свѣта, Бога истинна, ѿ Бога истинна, рожденна, несотворена, единосущна Отцу, имже вса быша. — Веруемъ у Іисуса Христа, кои в светлость одъ светлости, Богъ истинный — правый — одъ Бога истинного, рођенъ а нестворенъ, односущтанъ, еднакъ раванъ Отцу; коимъ е све постало, кои е све створио.

Шта значе ове речи: Свѣта отъ свѣта? Значе то да е Богъ Отаць права светлость, а исто тако да е права светлость и Богъ сынъ? — Знате ли кою молитву изъ Часловца, гди се Іисусъ Христосъ назива *Свешлосшь*? (Свѣте тихій святыя славы). А кои ми знаде Тропаръ, у коме се Христосъ назива „сунце правде?“ — Шта значе речи: Бога истина отъ Бога истина? Шта значе речи: рожденна, несотворенна? Шта значе речи: единосущна Отцу? Шта значе речи: Имже вся быша? Кои бы ми знао с' речма светого Еванђелія засведочити да е Сынъ Божій све створио што е годъ на овомъ свету? (Вся тѣмъ быша и безъ него ничтоже бысть еже бысть). Кадъ се то у св. Еванђелію чита? Кадъ мы знамо да е Спаситель намъ права Светлость и да у нѣму никакве мане нема, како се нама валя владати? (Валя намъ се чувати одъ таме т. е. одъ греха, и тежити к' светлости т. е. добродетельи.

## Светый Евангелистъ Лука.

Између оныхъ светыхъ мужава, кои су намъ животъ, дела и науку Христа Спасителя списали, светый Лука е на реду трећий. Покрай нѣгове иконе изображава се обично, по тайнепуномъ виђеню пророка Езекииля, телаць, зато, што е Лука започео свое евангелие са повешћу о Захарии, кои е као свештеникъ старо заветне цркве теоце Богу на жертву приносио.

Светый Лука рођенъ е у граду Антиохии у Сирији. По предавию было е онъ еданъ одъ седамдесеторице маньихъ ученика Христовихъ и као што се у едной црквеной песми споминъ, онъ е было еданъ одъ она два ученика, коима се Христосъ после свога Воскресенія на путу у Емаусъ придружю, и при ломленю хлеба явио.\*) У младости својой учио е Лука високе науке, и особито се извештио у лекарству, красноречивости и живописаню. Кадъ е св. апостоль Павле у Антиохии проповедао, онда се Лука нѣму придружю, и съ нѣмъ е заедно, као сатрудникъ у проповеданю науке Христове, по многимъ пределима путовао, и нѣму свагда на руци было. Збогъ тога е св. апостоль Павле нѣга особито любю. По жельи апостола Павла и са нѣговымъ знанѣмъ списао е Лука на петнайсть година после Воскресенія Христоваго Евангелие на Грчкомъ езыку. У овоме Евангелию описуе онъ многе догађае и предмете, о коима се кодъ другихъ еванђелиста спомена не налази. Тако одма у почетку открива св. Лука тайну Христоваго воплощенья, за кою е онъ, по мнѣшию многихъ св. отаца, одъ саме преблагословене Дѣве Маріе извештенъ было. У Лукиномъ Евангелию налазе се и многе причте Христове, коима се грешницама, кои се каю, надежда на милость Божию улива, као што е притча о блудномъ

\*) Другий е было Клеопа.

сыну, коєга е отаць каюћегъ се милостиво приміо; о добромъ пастиру, кои изгублѣну овцу тражи, и на- шавъ ю на ременима кући носи; о смиrenomъ Митару — царинику, — кои е оправданъ изъ цркве изишао; о Самарянину, коєга милостиво дело веѣма се Богу допада, него дари, жертве и сама права вера безъ добрыхъ дела и безъ милосрдія. Напоследку св. евангелистъ Лука најяснѣе описуе каянѣ благоразумнога разбойника, кои е на крсту са Христомъ распетъ ре- као: „*Помени ме Господе у царшву швоме,*“ и коме е за ердачно каянѣ нѣгово божественый нашъ Спаситель рай обећао.

Осимъ тога списао е св. Лука „Дѣянія Апостол- ска,“ у коима приповеда о Христовомъ вознесенію, о избору апостола Матіе, о силазку св. Духа, о делима апостола Петра, о каменованю св. првомученика и ар- хидіакона Стефана, о погублѣню Якова брата Іоано- вогъ, о обраћеню апостола Павла и нѣговомъ пропо- веданю. Проповеданѣ то могао е доиста Лука съ най- веѣмомъ точношћу описати; ербо е апостола Павла сву- да пратио, и напоследку е' нѣме е и у самъ царству- юћій градъ Римъ ишао. Како евангеліе тако и дѣянія апостолска писао е Лука непосредно некомъ Теофи- лу, кои е морао бити какавъ поглаваръ или отменъ човекъ, кои е у Христа веровао. Будући пакъ да Те- офиль значи Боголюбъ, то се узети може да су оба- две те свете кнѣиге управлѣне и на све люде, кои снагу имаю да страсти свое покораваю разуму, а ра- зумъ вери Христовой, и кои су достойни да слушаю свето Евангеліе.\*)

Пошто св. апостоли Петаръ и Павле мученичкомъ смрћу у Риму науку Христову засведоче, Лука обиђе Италию, Галию (Француску) Далмацію, Македонію, Е- гинатъ, Тиваиду и Ливию, проповедаюћи евангеліе и о-

\*) Види: „Предисловіе еже ѿ Луки св. Евангеліа.“

браћаюћи незнабожце у праву веру. Многе е напасти и гоненія одъ невалялыхъ людій претрпіо, али е свагда постоянь у вери остао, знаюћи да свакогъ оногъ, кои за права Бога страда, очекуе велика награда на на небу. Свагда е было весео и крепакъ духомъ, нити су га многоразличите патнѣ и неволѣ у очаяніе довести могле. Іоштъ и у старости кадъ му е 84 године было проповедао е слово Божіе с' найвећомъ ревношћу. Св. Григоріе Богословъ пише да е и св. Лука мученички животъ свой окончао, али обично се држи да е онъ у дубокой старости у граду Патрасу у Грчкой природномъ смрћу умрѣо.

У време Константина Великогъ пренешено е тело овога евангелиста изъ града Тиве у Грчкой, у престолный градъ Константинополъ, и положено е у цркви светыхъ Апостола подъ частномъ трпезомъ заедно с' телесима св. Андрея првозваногъ и светогъ апостола Тимодея.

По древномъ преданію изобразіо е св. Лука образъ матере Божіе, како на рукама држи Господа Исуса Христа, и іоштъ друге две иконе, и принео е те образе матери божиіой да види есу л' іой по вољи, а мати Божія е рекла: „Милость моега сына и моя нека буде с' нѣима. (т. е. съ тымъ иконама).“ Светый Лука изобразіо е іоштъ и иконе светыхъ апостола Петра и Павла, и оставіо ихъ е святой цркви и христіянству потоньихъ векова. Неке одъ тыхъ икона задржале су се до данашнѣга дана у гдекоимъ божіимъ храмовима. Споменъ св. евангелиста Луке прославля црква Христова 18. Октобра сваке године, а налази се неколико побожныхъ породица у народу Србекомъ, кои тай данъ свое крсно име славе. Особито е красакъ Тропаръ кои се св. Луки пое. У нѣму се у кратко али найживлѣ и подпуно описую дела овога ученика Христовогъ. Онъ овако гласи: „Апостолскихъ дѣланіи

сказатеса, и Єваггелїа Хрїстова свѣтла списателя, Лукъ препѣтаго: не исписана сѣща Хрїстовѣ церкви, пѣснми свашченными сватаго апостола похвалимъ, яко врача сѣща, челоуѣческіа немоци, естества недѣги и извы дѣшъ исцѣляюща, и молщася непрестанно за дѣшы наша.

## М и л а н а.

(Наставлѣно.)

### ХІ.

*Милана се дає своѣмъ ошцу познаши.*

Ово вече быяше за нашу Милану врло жалостно. Бледо лице сужнога отца, тешки окови, у коима га в видила, — и страховита тавница нѣгова непрестано іой предъ очи изалазаше. Несреѣно станѣ отчино узнемириваше ю. Само една надежда, да ће одсадъ отца свогъ чешѣ виѣати и судбу нѣгову колико толико одлакшати моѣи, кадра в была тугу нѣну нешто мало ублажити. Пошто свое обичне послове посвршуе, доѣе у свою собицу и помолвши се Богу да іой благослови намеру нѣну легне у постелю, али заспати нїе могла.

Поноѣ проѣе а Милана іоштѣ ни очію нїе затворила была. У томъ се пробуди и вратарица, и почне спремати свога мужа на путь. Милана такоѣе устане и вратарици помогне.

Око два сата после поноѣи вратарѣ се на путь крене, а жена нѣгова пошто га испрати, врати се у свою собу и легне опетѣ спавати. —

Милана причека докѣ се све у замку смирило нїе; па онда, помолвше се крепко Богу, ключеве тавничне, кое іой в синоѣ вратарѣ предао быо с' клина

скине, светилникъ запали и сакривши га подъ прегачу босонога упути се крозъ мрачный ходникъ управо у тавницу свога отца.

Полагано и са страхомъ отвори она тавницу. Сужный быо в іоштъ буданъ и седіо замишлѣнъ на камену. Опазивши при светлости тавничарову служавку, зачуди се онъ и запыта: „Єси ли ты дете мое, ил' ме очи мое вараю? шта ты овде тражишь тако касно, или болъ реѣи тако прерано? Мало пре є огласіо стражаръ горе на кули да в два сата после поноѣи.“

„Опростите ми — тихимъ глазомъ смерно одговари Милана, — опростите ми, што васъ тако у невреме узнемируемъ. Я бы рада была с' вама на само говорити.“

„Дете мое, — рекне на то сужный, — то в за тебе врло опасно, то ќе те можда у велику неприлику довести. По твоє синоѣнѣмъ понашаню, я сє небы одъ тебе никаквомъ рѣавомъ делу надао, али знай, да поштена девица не сме обноѣъ ни преко прага свога корачити. Да, дѣва треба да обноѣъ врата одъ свое себе веѣма забрави, него што су желѣзна врата на овой тавници затворена.“

„Будите спокойни, — одговори Милана, — све живо у овоме замку осимъ петла и нѣговога стражара дубокій санъ борави. Я се нисамъ несмыслено, ни изъ рѣаве намере овамо упутила. Богъ в самъ мене овамо довео. Я вамъ носимъ гласъ одъ ваше кѣри, одъ ваше единице Милане!“

„Одъ мое кѣри (зачуѣенъ рекне сужный. „Ако в тако, то си ты анѣео, што у поноѣно доба долавишь у ову тавницу. Познаешъ ли ты Милану мою? Єси л' ю видила? Єси ли с' ньоме говорила? Єли она здрава; ели среѣна? говори, говори брзо!“

„Я вамъ найболъ гласе одъ нѣ носимъ,“ — одговори Милана извадивши изъ своихъ недара колайну

отчеву, кою е са собомъ понела была. „Ели вамъ позната ова колайна и овай златанъ ланацъ? учтиво запыта га она.“

О та то е онай аманетъ, когъ самъ я моіой доброй кѣри о растанку нашемъ за споменъ дао. Я самъ е заветовао да аманетъ тай никоме изъ руку недае. Ты дете мое, мора да си с' ньоме врло добро позната, и она ти е колайну ту по свой прилици само за то дала да мене с' ньомъ лакше уверишъ да те е она к' мени послала.“

„Милана ніе никоме аманетъ твой дала, — одговори она, — погледай ме добрый мой отче! я самъ твоя единица, я самъ Милана твоя!“

Она е, пре него што е другій путъ у тавницу пошла, мрку бою са свога лица спрала, и садъ принесавши светилникъ ближе, учини се она отцу своме да е много лепша, него што е пре была. Бела и румена боя преливаше се на нежни образчиѣи нѣни, као што се прелива белило крина у близкости румене ружице, или у багрености ютренѣга неба, кврчасте плаве власи красише іой главу, и сузе блистаху се у нѣнымъ очима, дочимъ се она умилято осмеваше.

„Милано, сладка моя Милано! — е' радешѣу повиче Браниславъ, и испусти на землю колайну, — оди, оди, да те загрли твой родитель. — Садъ нема римъ, ако ќе се и камените стене замка овога на мое теме сурвати, кадъ самъ само ту утеху доживіоѣ, да дете опетъ видити, и моимъ родительскимъ прсима пригрлити могу.“

С' овимъ речма пригрли отацъ свою кѣрцу к' ерцу своме, и ороси лице нѣно обилнымъ сузама радости. Милана е такође плакала, и задуго ништа друго ніе могла изговорити, само ове речи: „Отче, добрый мой отче!“

„Али кажи ми за име Божіе сладко дете мое — после дужегъ плача рекне отаць, — како си ты у Брестоваць дошла; приповеди ми шта е приморало єдиницу мою, да у службу ступи кодъ єдногъ одъ найманьихъ служителя у овомъ замку!“

Милана приповеди у кратко све што се с' нѡме после несрећногъ растанка догодило, како ю е Марко гостолубиво приміо, и како е она на ту мисао дошла да у Брестовцу службу тражи, да бы тако прилику добила, за отца свогъ чути и нѣга видети.

„И садъ — завршивши довде познату нама повесть свою продужи Милана, — Богъ е топлу мою молитву услишао, и пламтећу желю срдца мога благословіо. Я самъ добыла ево прилику, да тебе наймили мой родителю чешће виђати и надгледати, и твоє мудре савете слушати могу! О! та я самъ садъ найсрећнија кћи на овоме свету. Одъ садъ ништа више одъ благога Бога нежелимъ, него да тебе изъ ове мрачне тавнице избавлѣна и слободна видимъ!“

С' сузнымъ очима пресече отаць нѣну беседу: „Ахъ! не найсрећнија, али за цело найболя, најчеститіа си ты кћи, драга моя Милано, а я самъ найсрећнији отаць на свету. — Мени беше тешко сносити ударъ судбине, кадъ самъ златанъ ланаць са желѣзнихъ окови променити морао. Али сада благодаримъ Богу на томе ударцу, кои ме е научіо познати и ценити срце єдинице мое. Кадъ ме е светлый царъ нашъ пре неколико година за мое заслуге овомъ колайномъ на златномє ланцу одликовао, држао самъ се за найсрећниегъ човека на свету, али садъ у тешки окови ови, кои ми ранѣво раме непрестано позлећую, држимъ я себе за много срећниєга него што онда быяхъ. Тереть овыхъ окова мени нѣ више несносанъ, и ово сладко тренуће небы дао ни за какво благо овога света!“

Шта е злато? — презрителный погледъ бацивши на колайну, коя іоштъ еднако на земљи лежаше, продужи онъ, — шта е злато ово, на сирамъ райскога блаженства, коимъ Богъ добродетельи често іоштъ и овога света награђуе! Али не, неправо вређамъ я ову златну колайну — подигнувши е са землѣ настави говорити — колайна е та за насъ одъ найвеће важности, али не зато што е одъ сувога злата сакована него збогъ оныхъ красныхъ знаменя, што су на нъой изжлѣблѣна.“

„Да, драга кѣри моя, у овомъ важномъ за насъ тренуђу испунила се најточнѣ она света истина, одъ кое знаменѣ на овой колайни видити можешъ. Свевидеће око Божіе бдило е надъ тобомъ, и сачувало те е добру и невину. Преблагій праведный судія са висине свога престола милостивимъ окомъ е погледао у ову тавницу, и мени е страховито ово место мученя у другій рай претворио. Никога се небоймо, кадъ е само онъ с' нама. Видишъ кѣри моя! Кнезъ Страшимиръ хтео насъ е да упропасти, али е тымъ самимъ и нехотице послужио као оруђе преко когъ намъ е десница Свевишнѣга неисказану радость овога састанка приуготовила.“

У кресту е спасеніе. Ко се Бога бои, тай е и у највећой беди много срећни одъ неваляца, све ако ће овај како богатъ, на гласу, и припознатъ быти. Ово ти моимъ собственымъ искуствомъ посведочити могу. Господаръ овога замка мисли да самъ я најнесрећни човекъ на овоме свету, зато што као сужанъ у тавници нѣговой дане живота мога проводимъ. Али премда онъ у највећемъ изобилію живи, премда свирка и певанка — кою често и у поноћно доба чакъ овде чуемъ, — нигда гстово неизбиза изъ двора нѣговогъ, ипакъ се я не бы с' нѣиме меняо. Истину ти исповедамъ кѣри моя, да я у овой мрачной тавници

при чаши воде и кришки сувога хлеба за много срећ-  
ніега себе држимъ, него што е Сташимиръ у своимъ  
сяйнымъ дворима при сладкой малвасіи и господской  
рани; еръ іоштъ нису оковани онакови ланци, кои бы  
кадри были слободный духъ човечій сапети и уздр-  
жати човека да се мислима своима невійне у висине  
небесне, тражећи тамо мелема за свое уцвелено срце,  
и лека за горке патнѣ свое.“

„Благо теби кѣри моя', што си у младымъ тво-  
имъ годинама искусила шта е патня и трплѣнѣ, и што  
у ово глуво доба, — кое многе твое вршнякинѣ у и-  
граню и веселю проводе, — надгледашъ свога суж-  
нога отца. Патня, кою обични люди за найвеће зло  
држе, тебе е сачувала одъ порока и научила познати  
и осећати сладость добродетельнога живота. Буди и  
одъ сада добра, и испуњавай и све друге Божіе за-  
повести тако као што пету Божію заповестъ испуња-  
вашъ. Остани свагда постоянна у добродетельи. Ве-  
ромъ у распетога Спасителя побеђуй свако искушеніе,  
кое би те на зло навести хтело, пакъ веруй мы, бы-  
ти ћешъ срећнія, него да седишъ на најсяйніемъ цар-  
скомъ престолу.“

На кули замка затрешти рогъ ноћнога стражара,  
кои зору обявљиваше.

Милана полюби отца у руку, угаси светилникъ  
изиђе изъ тавнице и забравивши ю поврати се брзимъ  
коракомъ крозъ тавный онай ходникъ у свою клѣтку.  
(Наставиће се.)

## Парамитіе.

### VI. Р а х и л а.

Кадъ се Яковъ изъ оне свете обители вратио би-  
яше, где му се оно Богъ явио, и где е онъ раство-  
рена небеса видио, бияше душа нѣгова пуна радости,  
еръ ту Богъ понови савезъ са своимъ народомъ.

Али томе непрође дуго, а Якова тешка сустиже туга: люба младости нѣгове Рахила, при рађаню другога сина тешко се замучи, и кадъ виде, да се живота нѣногъ приближи край, она последнѣ прибра снаге, и дете довати и полюби, и назвавши га Венониомъ (Вениаминъ) синомъ болова, душу пусти.

А кадъ предъ вечногъ судию дође, она се заплака и рече: едну ми отаць само молбу испуни; допусти да мою децу, одъ коихъ ме данасъ растави, само кадгодъ видити могу, и нѣима у невољи помощи и сузе нѣине утрти.

Трипутъ ти дозволявамъ — рече іой небесный отаць — да свою на земљи децу видишь, алъ нѣове болове неможешъ ты одлакшати.

Кадъ душа ове добре майке први редъ сиђе да свое обиђе, она затече Якова са оба своя сина горко плачући. — „Седа моя косо, — говораше Яковъ кровъ плачь, ты морашъ пре времена у гробъ! Са боломъ љу к' мртвима ићи, еръ ето оће и Веніамина да ми отму.

Плачући врати се майкина душа на небо, докъ се и Якову и синовима ненавршише дани, те и они у райска селишта дођоше, и радостно іой приповедише, како се туга и плачь нѣиовъ на радостъ промену.

Она утре сузе, и после дугогъ времена сиђе опетъ на земљу, да гробъ свой обиђе; ал' ту опази децу свою одъ нѣиовихъ бездушнихъ господара немилостиво гонѣне; и кадъ све опустошено нађе, и виде да ни гробъ нѣйзинъ поштеђенъ неоста, приста ту плачући и уздишући тако, да се іошъ дуго после чуяше изнадъ гроба невидимо неко уздисанѣ.

И трећій редъ сиђе она на земљу башъ онда, кадъ се оно потоцима крвь невине деце око Витлема проливаше. Узъ плачь и јукъ ояђенихъ майкиѣ

плакаше и ова, са гроба свогъ јазно вичући: нема ій нема више; и дуго се с' гроба плачни уздисаи чуяше: „нема ій више.“

А кадъ се трећій редъ на небо плачући поврати, онда іой небесный отаць рече: смири се садъ кѣри моя, немучи више свое душе са невољама людскимъ; такавъ е животъ на земљи, часомъ прилика дође, где се само плачъ и јукъ чуе; ал' онъ нетрае дуго, и плачъ се у радостъ и славопеве промене. Остави мени децу твою, и моя су; ние твоє срце толико снажно, да може судбину земнихъ сносити и нѣнове беде одлакшавати; то е моя брига, мени е остави.

Тада се умири майкина душа, и оста навеке спокойна у райскомъ населю. Јошъ запитиваше она новошелце райске о судбини и срећи своихъ на земљи, ал' више необилазаше гроба свогъ, где се уздисаи нѣнога матернѣгъ срца одавно заборавише. Тако и данасъ гробъ ћути, ал' добра майка жави и данасъ радујући се са децомъ своіомъ.

### Неколико примера за вештбанѣ на географичной карти Войводства.

Одъ Новогъ Сада има до Пироша 1 сатъ. Разтвори толико цирклъ, колико на карти износи то место одъ Н. Сада до Пироша, и кажи ми колико бы сати требало одъ Новогъ Сада до Сомбора, кадъ бы се ишло преко Кера, Врбаса, Куле, Сивца у Сомборъ?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Илока, кадъ би се ишло преко Футога, Черевѣћа, Сусека, Нештина?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Шида, идући на Футогъ, Черевѣћъ, Грабово, Лежимиръ, Дивошъ, Ердевикъ у Шидъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Митровице идући на Каменицу, Иригъ, Велике Радинце у Митровицу.

Колико бы требало одъ Н. Сада до Кленка идући на Иригъ, Руму, Яракъ у Кленакъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Земуна идући на Карловце главнимъ друмомъ између Бешке и Марадика на Инђию, Стару и Нову Пазуу и Батайницу у Земунъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Суботице идући на Сентомашъ, Тополу у Суботицу?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Кикинде идући на Темеринъ, Феудварацъ, Бечей Старый и Новый, Беодру у Кикинду?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Темишвара идући на Жабаль и скелу преко Арадца, Бечкерека, Парданя, Улпеча у Темишваръ?

Овако може свакиъ учитель свое место узети, и с' овимъ разметомъ циркла дати деци да мере одстоянѣ одатле пакъ на све краеве Войводства.

## Г. Г. Приложници на фондъ „Школскогъ Листа.“

„правымъ подобаетъ похвала.“ Пс. 32. 1.

Г. Павле Георгиевићъ изъ Зомбе кодъ Сексарда 210 ф.  
Изъ В у к о в а р а: ГГ. — Васил. Марковићъ 5 фор.  
Констант. Михайловићъ 5 ф. Иоаннъ Михайловићъ 5 ф. Коста Михайловићъ 5 ф, Михаилъ Михайловићъ 4 ф. Тома Михайловићъ 1 ф. Васа Михайловићъ 2 ф. Михаилъ Ладићъ 5 ф. Тоша [Станићъ 10 ф. Коста Стойшићъ 5 фор. Иоаннъ пл. Рогулићъ 5 ф. Петаръ Шкутарій 2 ф. Grof Eltz Károly 25 ф. Dr. Metzner Agoston 2 ф. Ђоко Бирра 2 ф. Андрија Бирра 1 ф. Стефанъ Бирра 1 ф. Васа Романовићъ 1 фор. Кузманъ Станићъ 1 ф. Павле Панићъ 1 ф. Алекса Панићъ 2 ф. Ђоко Стояновићъ 1 ф. Милошъ Смаићъ 1 ф. Иванъ Клишићъ 1 ф. Петаръ Мачковићъ 1 ф. Михаилъ Миросављвићъ 1 фор. Петаръ Радивоевићъ 1 ф. Ђоко Космановићъ 1 фор. Миша

Райковићъ 1 ф. Іоаннъ Ранчићъ 5 ф. Бранко Вукашиновићъ 5 ф. Anton Knoll 5 ф. Коста Адамовићъ 2 ф. Борђе Тетићъ 1 ф. Тоша Шећерковићъ 1 ф. Іоаннъ Іоанновићъ 1 ф. Гавро Теодоровићъ 1 ф. Хуго Топалковићъ 1 ф. Павле Іовановићъ 1 ф. Борђе Плавшићъ 4 фр. Павле Герчићъ 2 ф. Бокко Поповићъ 2 ф. Сума 339 ф. аустр. вр.

Ови се новци налазе на остави кодъ госп. Васе Марковића у Вуковару.

ГГ. Марко Романчићъ грађ. Земунскій 5 ф. Друштво Славенск. бала у Пешти 10 ф. Урошъ Лазаревићъ парохъ у Войки 10 ф.

Изъ Нов. Бечая. ГГ. Діонісіе Павловићъ Парохъ 2 ф. Лазаръ Азуцкій парохъ 50 нов. Стефанъ Марковићъ парохъ у Франъву 50 нов. Симићъ и Мравићъ 2 ф. Нікола Сечанскій 2 фор. Борђе Вуковъ 1 ф. Борђе Михайловићъ 1 фор. Дан. Димитріевићъ 1 ф. Платонъ Маширевићъ 50 нов. Д. К. Папићъ 2 ф. Алекс. Мусулинъ изъ горн. Карловца 1 фор. Марко Котта 1 фор. Іоаннъ Киселичкій 1 ф. Яковъ Баеръ 50 нов. Алойсъ Лухедеръ 50 нов. Вас. Вуяцковъ 40 нов. Будимиръ Алексіевићъ 1 ф. Борђе Бугарскій 50 нов. Борђе Белићъ 50 нов. Димитріе Подгорчићъ 1 ф. Аца Кириловићъ 1 ф. Іоаннъ Стерговићъ 2 ф.

Изъ Новогъ Сада: Нѣгово Високопреосвещенство Господинъ Епископъ Платонъ 20 ф. — ГГ. Гавриль Ползовићъ градоначелникъ 5 ф. Др. Іоаннъ Суботићъ 2 фор. Др. Светозаръ Милетићъ 10 ф. Борђе Вучерићъ 2 фор. Петаръ Нинковићъ проф. и управ. гимн. 2 ф. Др. Максимовићъ еданъ талиръ. Іосіфъ Матићъ ц. кр. маіоръ 2 ф. Борђе Чавићъ 1 ф. Н. Копривица 1 ф. Іоаннъ Малетићъ 1 ф. 50 нов. Светозаръ Ніколићъ 1 ф. І. Георгіевићъ 1 ф. Іоаннъ Радвановићъ 1 ф. Іоаннъ Бадрљица 1 ф. Алекс. Борђевићъ 1 ф. Ігњать Адамовићъ 1 ф. Іосифовићъ 1 ф. Павель Ніколићъ Балта, парохъ 1 ф. Лазаръ Илићъ, учитель 3 ф. Алекс. Гавриловићъ, професоръ 3 ф. Новакъ Радонићъ, еданъ дукатъ. Теод. пл. Рогулићъ 3 ф. Исидоръ Коларовићъ, архимандритъ 5 ф. Лазаръ Бремићъ 2 ф. Нікола Продановићъ 1 ф. Марко Поповићъ 4 ф. Стефанъ Брановачкій 5 ф. Стефанъ Бокшанъ 2 ф. Савва Суботићъ 1 ф. Стояковићъ 1 ф. Пав. Мачванскій 2 ф. Ст. Ніколићъ 2 ф. Міхаилъ Іоанновићъ

1 ф. Живко Бурићъ 1 ф. Коста Радуловићъ 3 фор. I. Хохштайнъ, (еврей) 2 ф. Андрія Дабишићъ 1 ф. Павле М. Михайловићъ 1 ф. 50 нов. Радославъ Манойловићъ 1 ф. Савва Кузмановићъ 1 ф. С. Димитрієвићъ 1. Стефанъ Барусковићъ 1 ф. Петаръ Јовичићъ 3 фор. Андрія Петровићъ 5 фор. Добривой Вукадиновићъ 1 ф. Іоаннъ Маріяновићъ 1 ф. Петаръ Летићъ 1 ф. Мил. Димитрієвићъ 1 ф. Іоаннъ пл. Младеновићъ 1 ф. Григоріє Андреевићъ, парохъ 1 ф. Ђвтимій Мунчићъ 1 ф. Борђе Гаванскій 1 ф. Борђе Поповићъ 5 ф. Н. Н. 2 ф. 50 нов. Др. Іоаннъ Хаџићъ 5 ф. Андрія Монашевићъ, парохъ 1 ф. Любомиръ Стоядиновићъ, професоръ 1 ф. Др. Міхаилъ Политъ 5 ф. Борђе пл. Новићъ 4 ф. Уредн. Школскога Листа 2 ф. 50 нов. Кондороши, адвокатъ 2 ф. Александръ Захарићъ, наместникъ 1 ф.

Изъ Вршца. ГГ. Филићъ Трандафировићъ протопресвитеръ 5 ф. Неименованъ приложникъ 2 ф. Богданъ Кузмановићъ 1 ф.

Высокопреч. г. Патрікій Попескулъ архим. Гргет. 10 ф.

Изъ Оравице и Вранюце ГГ. Борђе Стаићъ ц. кр. срескій начелн. 5 фор. Іоаннъ Јанковићъ ц. кр. ср. помоћн. 1 фор. Димитрій Стояковићъ ц. кр. пореза надзиратель 5 ф. Іоаннъ Іоанновићъ Митровчанинъ актуаръ грунд. књига 5 фор. Франя Криринъ ц. кр. акт. гр. књига 1 фор. Фердинандъ Лазићъ асистентъ 1 ф. Алекса Ђреминовъ рачуноводитель 1 ф. Сима Трифунеско бележникъ у Греовцу 1 ф. Марко Павловићъ, трговаць 5 ф. Алекса Петеръ трговаць 1 ф. Юліє Шваблъ (израилтянинъ) 2 ф. Стефанъ Савићъ бележникъ у Вранюцу 3 ф. — Сума 264 ф. 60 нов. аустр. вредн. 1 холандскій дукать и еданъ талиръ.

Ови се новци налазе на остави колъ Сл. Уредништва „Србскогъ Дневника,“ у Новомъ Саду.

У 38. бр. Србск. Дневника одъ 15. Мая о. г. налази се да е благор. г. Борђе Манойловоћъ адвокатъ у Вршцу приложио на фондъ Шк. Листа 10 ф. аустр. вредн. —

И тако цела сума у готовоме новцу до данасъ на „Школскій Листъ“ приложенихъ новаца износи у аустр. вредности 895 фор. 19. нов. 2 дуката и 1 талиръ, неузимаюћи си речъ у рачунъ обећане алъ јошъ неположене прилоге.

Издає Епископска књигопечатња у Новомъ Саду.